

Kwento ni Agostino

Agostinos historie

 LIDA Italia

 Billie Cejka Risnes

 Christlaine

 5

 Tagalog tl / nynorsk nn

Ako si Agostino at limampu't isang taong gulang na ako. Ang trabaho ko ay maghahatid ng pagkain gamit ang bisikleta. Mayroon akong dalawang anak na babae, ngunit halos hindi kami nag-uusap. Hindi na kami magkasama ng kanilang ina dahil hiwalay na kami.

. . .

Eg heiter Agostino og eg er 51 år. Jobben min er å levere mat på sykkel. Eg har to døtrer, men vi snakkar nesten ikkje saman. Mora deira og eg bur ikkje lenger saman fordi vi er skilde.

Nakatira ako sa aking ina, dahil hindi ko kayang magbayad ng upa matapos ang diborsyo. Napakamahal ng upa sa lungsod na ito.

. . .

Eg bur med mora mi sidan eg ikkje kan betale husleiga etter skilsmissa. Husleiga er veldig dyr i denne byen.

Ilang buwan na ang nakalipas, nagtatrabaho ako bilang isang janitor sa isang kumpanya. Nag-aayos ako ng mga sirang gamit, nagdadala ng mga kahon, at tumutulong kapag may nangangailangan. Isang araw, pinaalis ako ng kumpanya. Hindi ko maintindihan kung bakit.

. . .

For nokre månader sidan jobba eg som vaktmeister for eit firma. Eg reparerte ting som var øydelagt, bar esker og hjelpte til når nokon trong det. Ein dag fekk eg sparken frå firmaet. Eg skjønte ikkje kvifor.

Nakakita ako ng maraming tao na naghahatid ng pagkain gamit ang bisikleta. Alam ko mag-bisikleta, kaya kumatok ako sa pinto ng isang malaking delivery company. Inalok nila ako ng tatlong euro bawat paghahatid. Kumikita ako ng €40 kada araw, €60 kung swertehin ako at bibigyan ako ng tip ng mga customer.

...

Eg såg mange personar som leverte mat på sykkel. Eg kan òg sykle, så eg banka på døra til eit stort bodfirma. Dei tilbydde meg tre euro for kvar levering. Eg tener 40€ om dagen, 60€ viss eg er veldig heldig og kundane gir meg tips.

Wala akong bayad na bakasyon, walang pasahod sa sakit, halos walang karapatan. Hindi ko iniisip na tama, ngunit kailangan ko ang trabaho. Karamihan sa mga kapwa empleyado ay mga imigrante mula sa iba 't ibang bansa.

. . .

Eg får ingen betalt ferie, ingen sjukepengar, nesten ingen rettar i det heile. Eg trur ikkje det skal vere sånn, men eg treng ein jobb. Dei fleste andre tilsette er innvandrarar som kjem frå heile verda.

Maraming nagdedeliver ng pagkain ang nasasaktan sa mga aksidente araw-araw. Nang isang dalawampu't limang taong gulang na delivery man ay nabangga ng isang kotse at namatay, doon lamang kami napansin ng mga awtoridad ang aming kalagayan. Nakalulungkot na kailangan niyang mamatay bago ito mangyari.

...

Mange sykkelbod blir skadde i ulykker dagleg. Så, då eit 25 år gammalt sykkelbod vart påkøyrd av ein bil og døydde, byrja myndigheitene å legge merke til oss. Det er synd at nokon måtte døy for at det skulle skje.

Kasama ng iba pang mga delivery rider mula sa iba't ibang kumpanya, kumuha ako ng kurso tungkol sa karapatang pantao sa tulong ng lokal na unyon. Nag-alok sila sa amin ng libreng payo sa batas. Nagpursigi kami na magkaroon ng mas malaking pagkilala at karapatan.

...

Saman med sykkelbod frå andre firma tok eg eit kurs om rettane til arbeidstakarar hjå ei lokal fagforeining. Dei tilbydde oss gratis juridisk rådgiving. Vi kjempa for å få meir anerkjenning og rettar.

Matapos ng mahabang panahon, nagbunga lahat ang aming pinaghirapan. Isang malaking kumpanya ng delivery ang napilitang magbayad ng malaking multa at magbigay ng permanenteng trabaho sa mga manggagawa. Ito ang unang pagkakataon na nangyari ito sa buong mundo. Mukhang nagsisimula nang umunlad ang mga bagay.

. . .

Etter ei lang stund fekk det harde arbeidet vårt resultat. Eit stort bodfirma måtte betale ei stor bot og tilsette arbeidarar i faste stillingar. Det var første gong det skjedde nokon stad i verda. Det ser ut til at ting byrjar å bli betre.

LIDA Stories

lidastories.net

Kwento ni Agostino

Agostinos historie

 LIDA Italia

 Billie Cejka Risnes

 Christlaine (tl), Espen Stranger-Johannessen (nn)

